

Andels- og Forbrugsforeningerne benyttede en anden Metode, saaledes at man alligevel ikke fik Overskuddet beskattet.

Jeg vil gerne slutte mig til, hvad den tidligere Finansminister Brandes mange Gange har sagt: Ogsaa her ligger der et Stridsspørgsmaal og piner mellem de forskellige Erhverv. Den ene Erhvervsform synes, at den anden Erhvervsform har Fordele, er begunstiget; og det er ogsaa muligt, at man ved en dybere Indtrængen i Emnet vil kunne se, at der er en Begunstigelse, om end af en anden Art end den, man almindeligt fremhæver. Derfor vil jeg for mit Vedkommende haabe, at dette Spørgsmaal bliver drøftet, og at man kunde finde en Vej til at bringe denne Strid ud af Verden. Men, som sagt, efter min Opfattelse kan det ikke ske ved, at Beskatningen af Andelselskaber og Brugsforeninger bringes ind under Indkomstskattelovens Regler.

Endelig er der et Forhold, jeg gerne vilde pege paa ved denne Lejlighed. Den direkte Indkomst- og Formueskats store Fordele anerkendes sikkert af alle undtagen af de Konserverative. Denne Form for Beskatning erkendes sikkert at være saa væsentlig fordelagtig fremfor alle de Maader, hvorpaa vi, indirekte, henter Pengene, at en Styrkelse af denne Beskatningsform i enhver Henseende er ønskelig. Der er imidlertid, i Krisetider navnlig, en Vanskelighed ved Indkomstskatten, og det er, at Skattebetalingen ligger saa langt fra Indtægtsøjeblikket. I normale Tider, da Folk fra Aar til Aar har den samme Indtægt, spiller dette ikke nogen Rolle; men under skiftende Konjunkturer spiller det en uhyre Rolle. En Mand har haft en lille Indtægt i Aaret 1919, det følgende Aar har han en mægtig Indtægt. Det Aar, da han har den mægtige Indtægt, betaler han en ganske lille Indtægtsskat af det foregaaende Aars Indtægt. I 1921 er han fallit, har ingenting tilbage; det Aar, da han havde den store Indtægt, betalte han ingen Skat, og da man vilde hente Skatten i 1921, har han intet at betale med. I alle mulige Forhold i Samfundet kunde det samme Tilfælde fremdrages. Den store Afstand mellem Skattebetalingen og Indtægtsøjeblikket truer i Krisetider Indkomstskatten alvorligt. Derfor vil det være en Opgave for et Udvalg at beskæftige sig med dette Spørgsmaal og overveje, om det er muligt at nærme Indtægtsøjeblikket og Skattebetalingen til hinanden. Thi der er ingen Tvivl om, at hvis man betalte sin Skat paa det Tidspunkt, da man havde netop den Indtægt, som Skatten svarer til, vilde man ikke føle det

nær saa trykkende som nu, da den kommer halende bagefter som en Byrde, som noget, der for længst var glemt; og ganske meningsløst er det, at man, naar man befinder sig i svimlende, behagelige økonomiske Tilstande, slet ingen Indtægtsskat skal betale, fordi man det foregaaende Aar slet ingenting havde haft.

Blandt de Ting, som jeg maa anerkende i Regeringens Skattelovkompleks, er ogsaa dens Indførelse af Grundskyldens Princip i vor Lovgivning. Ogsaa dette er Resultatet af den radikale Politik gennem en Række af Aar. I 1905 skrev det radikale Parti for første Gang i sit Program — og dermed blev for første Gang i dansk Politik en Grundværdibeskatning nævnt af et Parti —, at vi maatte kræve Ejendomsskylden omdannet under Hensyn til Grundværdiskattens Princip. Nu, 16 Aar derefter, er det, at en moderat Regering gennemfører, hvad vi i 1905 i saa Henseende pegede paa. Imidlertid, Tiden er gaaet fremad, og ogsaa vi har arbejdet os frem paa dette Spørgsmaal og har arbejdet meget med det. Jeg minder om den langvarige Kamp, vi her paa Rigsdagen har maattet føre for at faa gennemført en Grundvurdering. Først forkastet, men senere accepteret. Først afvist absolut som Grundlag for en Beskatning, dernæst med Tvivl om, hvorvidt Vurderingen kunde bruges som Beskatningsform, og endelig nu anerkendt som Grundlaget for en Beskatning. Jeg minder om, at vi i 1919 fremsatte Forslag, som for første Gang foreslog Grundskylden.

Vi kan da ikke andet end i høj Grad glæde os over, at der nu af en Regering, som repræsenterer et andet Parti og en anden Side i Salen, er fremsat et Lovforslag om Grundskyld, og vi vil gøre alt, hvad vi formaar, for at det nu kan fastslaaes, at Beskatningen paa Jorden skal ligge paa Jorden, vurderet efter Grundværdien. Med Hensyn til Enkelthederne i Lovforslaget, Skattens Døling, Størrelse, de Forhold, som Fradrag af Forskellen mellem Grundskylden og Ejendomsskylden fremkalder, skal jeg henvise til, hvad mit Parti vil udtale herom, naar den paagældende Del af Skattelovforslagene kommer til Behandling. Men jeg vil gerne sige, at en stor Vanskelighed for denne Forhandlings tilfredsstillende Gennemførelse vil det være, at man savner de kommunale Skattelove med det samme Emne, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister ikke har langt tilbage med Hensyn til Udarbejdelse og Fremsættelse af saadanne; thi i Virkeligheden kan det hele Spørgsmaal rettelig kun vurderes, naar Ejendomsbeskatningslove for